Ч. 99. Четвер 16 (3) мая 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за злоненем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневника пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна. — Проґрама праць парляменту. — Положене на Угорщині. — З німецкого парляменту.

В дальшім ході нарад вчерашного засіданя послів ухвалено в другім і третім читаню закон о дорогових тягарах.

З черги п. Гальбан предложив іменем комісиї господарской справоздане о внесеню п. Баворовского що до установленя референтів фахових в справі еміґрацийній і просить палату о приняте внесеня комісиї.

На тім наради перервано.

Палата приступила відтак до дальшої дискусиї над наглячим внесеним о реформі податку домово-чиншового. По промові п. Кофлера наради перервано.

По відчитаню інтерпеляций засідане закрито. Слідуюче нині.

Для уложеня проґрами праць парляменту, які мають бути полагоджені перед Зелеными сьвятами, відбула ся вчера конференция сеніорів, на котрій обговорювано перед усім справу буджетової провізориї. Заступники більших сторонництв, особливо социялісти промавляли за тим, аби буджетову провізорию відослати до комісиї без першого читаня. Спротивили ся тому представителї Русинів і полудневих Славян, жадаючи першого читаня. Що до тої справи не прийшло до згоди.

В суботу почав угорский премієр др. В. Лукач конференциї з Юстом про справи, від яких полагодженя залежить привернене нормальних відносин в залитавскім парляментї. Президент Лукач повідомив Юста, що основний начерк виборчої реформи є так готовий, що може єго подати до відомости Юстови. Суботнішна конференция Лукача і Юста, в якій взяли участь також державний секретар К. Неметі та директор центрального статистичного бюра Ю. Варґа, тревала дві години. Конференция ся була початком переговорів та не довела до позитивного висліду та обмежила ся тільки до поданя юстівцям правительствених пропозиций в справі виборчої реформи.

Про зміст правительствених пропозиций в справі угорскої виборчої реформи нема зовсім автентичних вісток. Ходить тілько чутка, що міністерский проект виборчої реформи право голосованя робить передовсім залежним від знаня читаня і писаня в якій небудь мові. Сама собою грамотність не дає ще права голосованя, але вимагає ще сповненя инших вимогів. Отсї вимоги мають складати ся з таких точок: покінчене приписаних законом про народні школи, шести кляс елементарних, посїдане робітничої книжки, з якої виходить, що посїдач через три роки був дійстно занятий, доказ трилітного оплачуваня каси хорих, посїдане промислового аркуша або відбута войскова служба. Число виборців дійшло би після сего проекту до півтретя міліона тоді, як доси становило 1·3 міл. Голосоване має відбувати ся в деяких округах, котрі будуть подрібно означені, точно. Чи справді ті постанови відповідають думкам Люкача, не можливо провірити, та всеж таки говорять они ясно, що угорскому премієрови не легко найти посередну дорогу між таким консерватистом як Тиса та прихильником загального голосованя Юста.

Оногди вела ся в німецкім парляментї дискусия над войсковим етатом, причім виринула квестия двобою. Резолюциї в тій справі зголосили социялісти, центровці та ліберали в напрямі обмеженя примусу до двобою. Соц.-дем. Ледебур заявив, що центровці в супереч загальному вичікуваню, заявились в своїй резолюциї за двобоєм. В своїй промові закинув бесїдник і центровцям і найвисшому вождови, що они відкидають двобій що до своєї особи і своєї родини, за те приневолюють инших до двобою і тим ставляють себе на становищи низшої моральности. Против виводів Ледебура промовляв центровець Ґребер, який заявив, що центрум не могло в комісиї осягнути всего, чого бажало. Против двобою промавляє релїґія, право і розум. Належить старати ся, щоби перед судом честь людий була висше цінена, а тоді не треба буде вичікувати реформи войско.

Вистріл.

(З росийского — К. Ковальского).

Ніч заповідала ся бурлива і грізна. Цілим своїм безформеним, чорним як гріх тїлом, витканим із грудастих хмар, холоду і темноти налягла она на Мукден. Зимовий, безсніжний вихор прорізував одяг і тіло десятками холодно колючих голок, літав і кидав собою в похмурім просторі, немов би вирвав ся з кайдан тяжкої злоби; то свистав в глубині ночи і шумів як далекий бір, то надлітав широкою, сильною стїною гудїня і витя, розбігав ся по уличках, стукав в невидні доми і потрясав вивісками китайских крамниць, аптик і їдалень. І дальше йшов, лишаючи свист та вите.

Мукден спав. Вже давно замовк туркіт китайских арб [1]), оглушуюче тріскане бичів, ревінє мулів і ослів, грохіт табору. Щезла ріжноцьвітна, говірлива та добродушна товпа синів „небесної імперії“, продаюча і купуюча, піхотна і кінна, робуча і дармуюча. Широкі, прямі улиці, повні мраки, подувів вітру, мовчаливих, подібних до чайок домів, тяжких веж, з яких сторожа звіщає захід сонця довгими, захриплими мідяними трубами; два ряди високих стовпів, покритих голубим каменем, позолїткою і сріблом, увінчаних узористими малюнками драконів, змиів, хитрих букв, що вихвалюють моральні прикмети купців і високі достоіньства товарів ідуть мовчки на стрічу і щезають в глубині улиць.

От зявила ся в дверях тонка, золота щілина, а через стїни проходить скрипінє і тихе шипінє; се бідний ткач, зігнувшись над безсонними кроснами, коротає трудову ніч. А онде за углом в замазанім віконці затремтїв червоний огник каганця, а лисий череп жовтіє неначе мяч зі слоневої кости, а під ним великі черепахові окуляри: се старий ювілер вкладає аметист в шпильку-метелика для дочки грубого достойника. Нечайно злвила ся матова, паперова з чорними пасками лїхтарка полїцийника і єго широке зі зьвірским поглядом лице. Часом надійдуть і відлетять жмутки звуків пискливої скринки з трома струнами і приглушені удари маленького ґонґа [2]): се жовтолиця, з цегляними румянцями жрекиня любови, „бута вітру і солодощі пчільного меду“ овіває чарами над'їхавшого вдівця-кольоніста. І знов темно та пусто, знов хаос мрак і страх веж і стовпів, почуте пізної пори і безконечний вітер....

Мукден спав, втомивши ся суєтнею, сьвітлом і криками. А они не могли спати, не мали права; они перейшли вже не одну верству. Цілий день стратили в одній з безчисленних канцелярий, де прийшли з позиций і візки повинні були відвезти транспорт. Але тут панував і управляв всім папір, кусничок записаного і прикрашеного печаткою паперу. І трох перемерзлих, змучених і голодних салдатів відіслали назад, бо принесений ними папір був не так написаний, як того вимагала канцелярийна важність. Покарав папір людий; їм лишилось плентати ся в темноті і тріскучім морозі цілих 25 верств, не ївши і не пивши.

Три салдати бродили навмання по великім, чужім місті; несли в ногах олово, а в серци злість собаки, що лиже бючу єї руку господаря, уперше бажанє лячи на низькі, горячі кани [3]) і заснути рівним, спокійним сном, якого не затревожить ні один вистріл, ні один виклик.

Але їх ждала неприві\u0442на дорога. Они йшли, скуливши ся від зимна і перекладали з одного мокрого плеча на друге чим раз тяжший карабін. А в души щось неначе підносило ся і спадало як мертві филї розколисаного моря, щось крутило ся і вишкірювало зуби як зьвір. Вихор співав над ними дику пісню бурі і гнав кудись мрачні громади. Єще раз підніс ся против них дишучий слїпою чорнотою отвір перехідної внутрішної вежі.

Вже хотїли подати ся к'ньому, як нараз по противній стороні розгоріли ся і заколисались два яркі очка; місто зірниць була полумінь лїхтарень, білка заступали понікльовані рефлектори; они кидали на камінні стїни жму-

[1]) Арба — візок.

[2]) Дзвінка.

[3]) Китайскі припічки.

вого закона. Постанови карного закона є впрочім так легкі, що заохочують до двобою. Мінїстер війни Герінґен полемізував з Ледебуром. Цїлий офіцирский корпус стоїть на становищи кабінетового розказу з 1874 р., який стверджує, що офіцир, який легкодушно нарушує честь свого товариша, або не вміє боронити своєї чести, — не може бути толерований. При особі одного офіцира розходить ся о честь цїлого стану. Мінїстер єднак готов провірити внесеня комісиї що-до розказу з р. 1897, однак просить щоби при оцїнюваню понятя чести німецкого корпусу офіцирів поступати осторожно та мати для них ніжне серце. Поляки заявили ся засадничо против двобоїв. По замкненю дискусиї зголосив пос. Ледебур додатково слїдуючу резолюцию: „Офіцир, який відмовляє двобою, не може бути під ніяким услівєм видалений з армії“.

При голосованю перейшло внесене комісиї; голосоване над додатковою резолюциєю Ледебура відбувало ся 2 рази і за другим разом принято єї 144 голосами против 122.

Під напором росийского мінїстра заграничних справ заявила Порта, що Дарданелї вже незабаром будуть отворені. Що се до тепер не стало ся, сего виною лише трудности у виловлюваню розкинених давнїйше підводних мін. — З Парижа доходять вісти, що виїзд бар. Маршаля до Льондону стоїть в звязи з важною місиєю. Маршаль має довести до порозуміня між Німеччиною та Анґлією, щоб опісля обі держави вплинути на італїяньске правительство за заключенєм мира. Маршаль має бути знаменито поінформований про турецкі наміри. Туреччина є готова згодити ся на мир та не жадати звороту Тріполїтанії та Киренаїки, наколи Італїя заплатить відшкодоване та згодить ся на зверхність султана над Киренаїкою.

Облога острова Родос до тепер ще окружена тайною. До тепер відомо, що облогу почало ще 4 мая 17 італїяньских кораблів, котрі вперед острілювали місто Родос з моря, відтак висадили своє войско на сушу. Тут горячково тепер укріплюють свої позициї а рівночасно забирають з полон турецких вояків і урядників. Саме тепер прибув до Італії корабель „Duca degli Abruzzi“, котрий привіз турецких полонників: валї острова Родос, 2 єго секретарів, 2 урядників, 5 офіцирів, 107 вояків і 9 жандармів. Також корабель „Toscano“ везе кільканайцять турецких полонників.

Новинки.

Львів, 15 мая 1912.

— Є. Е. п. Намістник др. Михаїл Бобржиньский виїхав в понедїлок вечером до Коломиї на авдиєнцию до Є. Ціс. і кор. Височости Найдост. Архікн. Кароля Франц Йосифа.

— Іменованя і перенесеня. Президент гал. Дирекциї почт і телєґрафів іменував ад'юнкта Ів. Голяна почтмайстром в Боровій а почтмайстра Вінк. Грущиньского переніс з Борової до Вишнївчика.

— Краєва Рада шкільна затвердила вибір: о. Ф. Минарского заступником предсїдателя окр. ради шкільної в Скалатї; О. Дрозда представителем евангелицкої віри до окр. ради шк. в Радехові, С. Стренка відпоручником пов. ради до окр. ради шк. в Рінчицях; затвердила дійстних учителїв середних шкіл в учительскім званю і надала їм титул професорів: дра А. Копистяньского і Л. Гаваньского в руск. гімн. в Станиславові. Іменувала заступником учителя П. Немчика в VII гімн. у Львові; в школах народних іменувала: М. Ґаевску, учит. 6-кл. женьс. шк. в Радехові, М. Дроздевичівну, уч. 4-кл. нар. шк. полученої з відділовою в Самборі.

— Весна — раз красна, але сегорічна не конче, бо студінь як дуже рідко коли в маю. Характеристичне для теперішної весни єсть то, що поїзд їдучий з Москви на Сибір застряг в заспах снїгових при 10 степенях мороза недалеко Куликового поля, отже вже близько Уралу. Не менше характеристичні для сегорічної весни і страшенні бурі. Вчера доносили ми про страшенну бурю в західній Галичинї а нинї маємо до занотованя подібний циклон на Угорщинї. Циклон той — як доносять з місточка Деєш в Семигородї — знищив в місцевости Бальванїош Варалья 330 домів. Завалили ся всї церкви. Доси видобуто 4 трупи, а богато людий єсть ранених. В місцевости Берестельно знищив циклон 120 і 200 будинків господарских, а в місцевости Пеле завалив 15 домів. До того ще й падав град, котрий знищив всї засіви. От і красна весна!

— Наукове Товариство ім. Шевченка у Львові купило каменицю, яка прилягає до єго дотеперішної реальности і творить ріг ул. Курковоі і Чарнецкого. „Przegląd“ так о тім доносить: Каменицю в тім місци, де сходять ся улицї Куркова і Чарнецкого, купив від княг. Любомирскої адвокат др. Теофіль Венцлав, мав єї два місяцї в посїданю і продав тепер рускому Товариству ім. Шевченка. На камениці тій знаходив ся довг 560.000 кор., отже коли єї набував др. Венцлав дня 7 марта 1912 р. до спілки зі своїм шваґром Маркилем Якубовским, то всї казали, що даючи квоту висшу очевидно як сума довгів, переплатили ту каменицю. Панове Венцлав і Якубовский старали ся через тих кілька недїль відпродати ту каменицю якій небудь з польских институций. Заходи їх однак не мали ніякого успіху. Не могучи порадити собі з кредитовими зобовязанями, мусїли чим скорше єї продати. А що навинуло ся Товариство ім. Шевченка, то єму відпродали.

— В Милівцях, заліщицкого повіта, відбув ся дня 21 цьвітня с. р. концерт в честь 51 роковин смерти українського поета Тараса

тки тремтючого сьвітла. Голосний тупіт ніг, обутих в шкіряні пантофлї, важке сопінє, миготїнє сьвітла, тихий крученвий біг коліс на ґумових обручках. Салдати ледве змогли уступити ся і зробити місце візочкови рикші[4]), в якім возив ся офіцир в білій і пушистій як снїг шапцї. Неожиданий, бридкий оклик доторкнув салдатів і загремів під зводом вежі.

— Смирр-н-о! Стой, хо-дзяя ччорт!

Запахло металїчним, горівчаним запахом. Рикша станув і дихав цїлим тїлом як змучена кляча. Здавало ся, що чути, як бєть ся у нього серце і біґає в жилах кров. Шапка ще разворухнула ся і спитала деревляним гикавим голосом:

— Ка-кой частї, ну!

— 127 дуньского полку, ваше благородіє!

— Ах пропадьте, пшов ходзя!

Наступив удар кулаком в плечі. Рикша крикнув сердито і жалібно. Біла як снїг шапка почала віддаляти ся, а з нею і частий віддих чоловіка коня. Побігли тремтячі промінї білого сьвітла і неначе виривали з обнять темноти і холоду то золотого дракона, то зелені і синї двері маґазинів, помазані написами, то сїрі вибої дороги, то кусники вікон, в яких шибах запалювались і котились в низ огненні сльози.

— Чого він захотїв від нас? — вимовив несьміло салдат, що йшов з переду, середного росту, кучерявий бльондин з сухим, дївочим лицем.

— Пяний, бісять ся пани з вигоди — сказав з натиском та вітханєм високий чорнявий з орлиним носом. Голос єго був дзвінкий та сильний.

Салдати перейшли вежу і повернули ся в право. Тут на улицї подуви вітру майже збивали з ніг; треба було грудьми перти вперед. Вітер тріскав невидними дверми, стукав висячими вивісками, ланцюжками з чорно-жовтих трикутників і кружків, ситами обліплени ми довгими пасками ріжнокольорового паперу та ворітьми заїздних домів. Здавало ся, що стукають і ударяють чиїсь кістяні пальцї, стараючи ся доторкнутись і зловити ідучих.

— Не бій ся, нашого брата за таку штуку повісилиб давно — знов сказав кучерявий, а єго в словах вибухнув гнів і обида. — А їм як.

— Так всьо на сьвітї уладжено — сказав як перше з притиском чорнявий. — Що одному дозволяєть ся, то другому не вільно. — Видів ти рикшу? Цїлий божий день лаянть як коннина, заробляє в потї чола копійку і от мусить возити всякого пяницю, що бухає єго в плечі. Один все на другім їздить. — Так щож, хиба се справедливо?

— Так поміркуй на свій розум! Хто є правдивий робочий чоловік: рикша, хоч він Китаєць, чи сей з острогами?

— Прокляте жите! І кінця тому не видко — не відповів прямо на запит кучерявий, а підняв в гору пястук, неначе хотїв ударити ним в стіл.

— Так і ще я вам скажу: ви чули, як несли наших жовнїрів ранених з під Сандепу; заходять в одно село, а на дворі мороз аж скрипить. А в селї розложив ся на пічліг дівізоцер зі штабом. От єму доносять так і так: ранені замерзають, носильщики ослабли, чи не відступили-б ви нам сільця. Ну і певне що нї. Так і пішли з нічим. Повідають, много люда тодї позамерзало. І виходить з того, що маєш одно право, умирай де хочеш а більше анї муркни.

Говорив він спокійним, рівнодушним голосом, але єго холодні, уривані слова падали на душі ідучих краплинами розтопленого олова, а від них закипіло в серци неначе тяжка, горюча смола.

— Собаки ми чи що — майже простогнав кучерявий. — Прокляті. Не мало всякої гидоти ми виділи. Певне мене, тебе, єго не питали ся в Росиї: чи треба народови бити ся з Японцами, чи піде він на них стріляти. Так. Запитати би ся, мати лїпший розум.

— Не розпалюй, Андрію, без тебе вже... — пробурмотїв третий великий бородач і докинув з жахом — еге, як палять. — Тихі, глухі удари ледве доносили ся через вихор, розпливаючись в горі, якби десь били молотами завитими в повсть. В незнайомій далечі зачинали бій і може вже умирали люди. Салдати насторожили ся, замкнули свої скорбні і гнївні думки глубоко в серци і се важке завданє, що задав Андрій і єї гухі, зловіщі удари.

II.

Дві закоптїлі лямпи осьвічували темно білу дошку з червоним написом: „Рісторан Дальний Скабінетами“. Кілька ясних золотистих стежок лягло скісно на землю. Шість сім рикш дрімало, ожидаючи подорожних і скулившись як малі дїти в глубинї візків. На жердцї хлескав що сили трацьвітний прапор і все біг і біг на однім місци. Доходив тонкий звук склянок, брязкане ножів і тарілок, якісь скорі кроки, незгодний шум і говір.

Скоса глядїли салдати нахмуреними очима на вікна і спішились перейти. Кождий з них відчував, що сей безпечний звук і стук, тепло кімнат, масний запах острих і смачних страв нестерпно манить і страшно роздражнює, що тїло і душа прагнуть їди і спокою. Они повернули ся на ліво в уличку, заставлену будинками ресторана і чорними кістяками якихсь погорілих будівель. Але тут натрафили салдати на ясну доріжку сьвітла, перекинену через уличку від невеликого вікна на саму середину чорних обгорілих стовпів, розкинених ту і там неначе надгробні памятники. Вікно було напів заслонене серпанковою, шовковою заслоною, із за якої виглядали голови сидячих мужчин і фіґури стоячих женщин. Голосно і мягко гукнув корок. Розсипав ся, задріботїв склянними цацьорками жіночий сьміх. Йому вторував приглушений звук острогів. Салдати мимоволї станули і ведені цікавостию зайшли за обгорілі стовпи, від яких віяло ще страхом огню і диму. Они станули на підвисшеню і впили ся очима в вікна.

(Конець буде)

---

[4]) Возить людий як у малім двоколеснім візочку.

Шевченка. Відчит, співи, декламациї удались над сподіване гарно. Народ миловецкий, як і з сусідних сіл вислухавши з найбільшою увагою розійшов ся одушевлений. Подібний концерт відбув ся також 28 цьвітня в Юридиці Василиянськiй коло Улашковець. По концерті відбулись вправи Соколів, котрі гарно випали. Дохід з концертів призначений на будову „Народного Дому“ в Миливцях.

— **Нещаслива пригода.** Візник Антін Тржасковский їхав оногди по полудни улицею Жовківскою, сидячи на возі в той спосіб, що ноги звисали єму з боку з воза. Нараз над'їхав з заду ваґон трамвайний так близько воза, що роздушив єму одну ногу. Завізвана поготівля ратункова відставила покалїченого до шпиталя.

— **З Новосандеччини** доносять до „Основи“: Просьвіта і економічна праця зачала тут недавно в парохії Матієва розвивае ся помалу все вперед тай видає спасенні наслідки. Заходом місцевого о. пароха зорґанізовано народні школи в Матієвій і в Складистім, а в Чачові в школі заведено для руских дітий руску мову. Покасовано 3 вишинки а натомість основано 2 Кружки господарскі, які заряджують тепер 2 торговлями. В Матієвій є надія, що незадовго Кружок господарский буде в спроможности побудувати власну хату. В Складистім тоже розвиває ся християньска торговля добре. Тепер поспроваджувано 3 ваґони томаснни через Кр. Тов. „Сільский Господар“, і весь транспорт розібрано. Видко, що люди зачинають розуміти значінє своєї власної спільної праці над двигненєм ся з нужди. От н. пр. з такої християньскої торговлї має хосен не лише кождий уділовець, але й цілий господарский Кружок, ба та й церковця сьвята, а для всїх є вигода велика.

В Церкві знов основано Братства „Пр. Родини“ і „Єдности“ і в часї торжественних богослужень і процесий братя, прикрашені синьо-жовтими лентами, причиняють ся до звеличаня нашого сьв. обряду. Або як то красно, коли в часї молебня до Пр. Тайни Евхаристиї молодіж в лентах з написею: „в єдности сила“, з сьвітлом в руках віддає честь утаєному Спасителеви та підносить торжественність хвилї.

Оден ще, правда, порок, сидить тут сильно загнїжджений, то єсть брак твердости. Але вже і тут, видно, йде до лїпшого, і дасть Бог, що наш руский чоловік воскресне із гробу пияньства. Що довгими віками всякло в натуру чоловіка, того не так легко скоро позбути ся, але є надія, що і в наше мале віконце засияє вкінци просьвіти і тверезости сонце!

— **Кровава подія на російскій границі.** З Черновець доносять: Вісїм російских горожан, що хотїли вивандрувати до Америки а не мали паспортів, хотїли в ночи з пятниці на суботу, при помочи пачкарів перейти через российско-австрийску границю до Новоселиці на Буковині, але росийска сторожа погранична стерегла їх пильно. Шістьом еміґрантам удало ся мимо того перейти через границю до Новоселиці і аж там спостерегли брак двох товаришів. Одного з них знайшли відтак австрийскі жандарми з простріленою головою на неутральнім ґрунті а другого мабуть зловили ще на росийскій териториї. На австрийскім боцї знайдено бохонець хлїба а з того здогадують ся, що того Росиянина застрілили росийскі вояки пограничні на австрийскій стороні і аж пізнїйше затягнули трупа на неутральну територию. На місце вислано комісию, щоби розслїдила, чи росийска сторожа погранична не допустила ся якогось надужитя.

Господарство, промисл і торговля

Розписанє оферт.

— Ц. к. Дирекция зелїзниці Північної оголосила в часописи Wiener Ztg. з дня 5 мая с. р. розписанє оферт на доставу специяльних частий складових оборотниць для ц. к. зелїзниць державних.

Близші поясненя заміщені в Wien. Ztg. з 5 мая і в Zentralanzeiger für das öffentliche Lieferungswesen.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові оголошує в Gazet-i Lwowsk-ій розписанє оферт на доставу центрального огріваня водного в новім будинку дирекцийнім у Львові. Реченець внесеня оферт минає 15 червня 1912 о год. 12 в полудне.

Телеґрами.

Відень 15 мая. Палата послів радила дальше над внесенєм пос. Баворовского в справі фахових референтів еміґрацийних.

Гамбурґ 15 мая. Король даньский Фридрих VIII., котрий від оногди перебував тут в переїздї, помер нагло сеї ночи на удар серця. (Фридрих VIII. родив ся в 1843 р.). Найстаршим єго сином а тепер королем єсть Християн, урodж. в 1870 р.) а оженений з княг. Александрою Меклєнбурґскою.

Ножан (над Марною) 15 мая. По довгих приготовленях удало ся підложити під мурий набій наповнений кільоґрамом мелїніту і викликати сильний вибух. (Год. 4 рано). По послїднім вибуху взято дім приступом. Знайдено тїла Ґарнієра а Валлєта тяжко зраненого. Валлє помер в самоїздї в дорозї до Парижа. Тїла обох розбишаків уміщено в трупарни.

Константинополь 15 мая. Урядово доносять, що один вояк занедужав на холеру.

Константинополь 15 мая. Міністерство війни одержало депешу з Бенґазі з дня 7 с. м. доносячу, що відділ турецко-арабский заатакував баталїон Італїянців, котрий потерпівши страти, завернув назад.

Цїна збіжа у Львові.

дня 14-го мая:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10 —	до	10 50
Жито	9·—	„	9·50
Овес	8·90	„	9·30
Ячмінь пашний	8·50	„	8 70
Ячмінь броварний	9·—	„	9 50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	10·—	„	14·—
Вика	10·—	„	10 50
Бобик	8·50	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	65 —	„	80·
Конюшина біла	100·—	„	140 —
Конюшина шведска	80·—	„	100
Тимотка	45·—	„	65

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені **грубим** друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**·35, 3·40, **8**·22, 8·35, **2**·05 §), **2**·45, 3 45 *) 5·46 †), 6·05, **7**·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2**·16, **2**·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58•), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. •) до Ходорова кождого попередного дня перед недїлею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в недїлю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в недїлї).

До Яворова: 8·40, 5·45

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2**·29 *), **2**·42 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і недїлю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2**·22, 5·45, 7·25, **8**·50, 10·05, 1·10*), 1·30, **2**·00§), 5·40, 7·25†), **8**·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1**·50§), **2**·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12**·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*) **1**·55, 5·52, **6**·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по недїли і сьвятї.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в недїлї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочись: 7·01, 11·11, **1**·36*), **2**·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

В друкарні В. Ловиньского, (під зарядом І. Надопада) у Львові. Телефона ч. 527.